

Ystävä sä lapsien, katso minuun pienehen

Teksti Emilia Männistö

Lapsemme kastettiin tammikuussa 2008 hänen ollessaan vuoden ikäinen. Olimme tulleet Thaimaasta hakumatkalta kotiin vain muutama kuukausi aiemmin. Halusimme pitää ristiäisjuhlan melko nopeasti kotiinpaluun jälkeen, sillä juhlassa lastamme ei ainoastaan liitetty evankelis-luterilaiseen seurakuntaan, vaan otettiin myös sukuumme. Kastejuhla oli näet tyttäreemme ensimmäinen esiintyminen lähisuvulle. Ennen ristiäisiä vain kaikkein läheisimmät ihmiset olivat nähneet tyttäreemme – nyt oli aika saada suku koolle ja tyttö mukaan sukuun.

Aloitimme ristiäisten järjestämisen selvittelemällä, miten olisi mahdollista kastaa Thaimaasta adoptoitu lapsemme ennen adoption vahvistamista. Maistraatin tulkinnan mukaan lapsen luovutuksen ja adoption vahvistamisen väliaikana lapsi on Suomessa adoptiovanhemmille vain sijoitettuna, mutta adoptiovanhemmat eivät vielä tuossa vaiheessa ole lapsen juridisia huoltajia eivätkä voi näin ollen päättää lapsen uskonnosta. Thaimaasta adoptoitujen lasten adoptio vahvistetaan vasta sen jälkeen, kun sosiaalityöntekijä on Suomessa saanut seurannat suoritettua, ja Thaimaan viranomaiset ovat valmiita seurantaraportteihin tutustuttuaan vahvistamaan adoption. Tämä tapahtuu keskimäärin vasta puolentoista tai kahden vuoden kuluttua perheen saatua lapsen hakumatkalla, emmekä halunneet odottaa niin pitkään.

Toivoimme, että perheemme tärkeissä hetkissä mukana ollut Tammelan seurakunnan pappi kastaisi myös lapsemme, vaikka kuulummekin itse asuinpaikkamme vuoksi eri seurakuntaan. Koska sellaisen adoptiolapsen kastaminen, jonka adoptio ei vielä ollut vahvistettu, oli uusi asia Tammelan seurakunnassa, teki Tammelan seurakunnan ystävällinen henkilökunta paljon selvitystyötä ennen kuin tyttäreemme ristiäiset voitiin järjestää. Seurakunnasta selvitettiin, että kirkkohallituksen kantana on, että adoptiovanhemmat ovat jo ennen adoption vahvistamista siinä mielessä lapsen ainoat ja tosiasialliset huoltajat, että tulevat adoptiovanhemmat voivat päättää lapsen kastamisesta. Kastejuhlissa pappi voisi kuitenkin vain lausua lapsen tulevan nimen, mutta kirkonkin kirjoissa tyttäreemme olisi ennen adoption vahvistamista vielä Thaimaassa annetulla nimellään samoin kuten väestörekisterissäkin.

Tyttäreemme ristiäiset järjestettiin isovanhempien kotona, koska halusimme pitää mahdollisimman intiimit ja herkkät ristiäiset. Ajattelimme myös, että suuri kirkko voisi olla lapsellemme pelottava paikka. Joten onneksi isovanhemmat tarjoutuivat järjestämään tärkeän juhlamme. Kutsuimme juhlaan lähisuvun, jotta tyttäreemme ei saisi mitään shokkia suuresta määrästä uusia ja äänekkäitä – sukumme erityispiirre – ihmisiä.

Luettuamme ahkerasti vertaistukipalstoja tiesimme, että monet Thaimaasta lapsen adoptoineet perheet olivat järjestäneet kastejuhlan, jossa yhdistyivät syntymämaan ja uuden kotimaan kulttuurit esimerkiksi lapsen puheutumisessa, nautittavissa herkuissa ja koristeluissa. Me kuitenkin päätimme järjestää tuikittavalliset suomalaiset, erittäin perinteiset, ristiäiset. Lapsemme oli puettu äidin vanhaan kastepukuun, jonka oli lähes kolmekymmentä vuotta sitten virkannut lapsemme isoäidin enon vaimo. Juhlapöytäamme tai koristelumme ei myöskään kuulunut mitään thaimaalaista.

Varsinainen kastekin suoritettiin perinteisen kaavan mukaan, vaikka lapsemme olikin toki vanhempi kuin Suomessa kastettavat lapset yleensä. Tyttäreemme toi juhlaan kuitenkin omat mausteensa, kun hän papin puheen aikana heilutteli tummia varpaitaan kummisedän sylissä tavoitellen papin muistiinpanoja ja äidin veisatessa virsiä yritti tukkia äidin suuta. Ja taisipa tyttäreemme laulaakin muiden mukana. Tyttäreemme myös kommentoi papin juttuja kesken kastetta, ihan hyväksyvällä tavalla kuitenkin. Suurin ero vauvan ristiäisiin taisi kuitenkin olla se, että kummisedällä valui kasteen jälkeen hiki ja kädet olivat makaronia, painoihan tyttäreemme jo melkoisesti verrattuna pieneen vauvaan.

Juhlan jälkeen saimme sukulaisiltamme kommentteja, että miksi ei lapsia yleensäkin kasteta vähän vanhempana. Heistä oli ollut liikuttavaa seurata, kun lapsemme osallistui itsekin aktiivisena toimijana tärkeään hetkeensä muutenkin kuin kummin sylissä makoillen. Meidän koko suvullemme juhla oli herkkä tapahtuma, jossa tyttäreemme liitettiin seurakuntaan sekä sukuun kauniin talvisen auringonlaskun saattelemana, ja tyttäreemme sai elämäänsä tärkeitä aikuisystävät – kummit.